

[Kirkeministeren.]

Ting, og jeg nærer det Haab, at det maa gaa saadan. Sagen haster, for saa vidt som det vilde være urimeligt, om vi ikke snarest drog Konsekvensen af den Lov, der har aabnet Adgang for Kvinder til at blive Præster. Der var, som ærede Medlemmer vil vide, da Loven herom blev vedtaget, et betydeligt Flertal for den, og jeg har den Opfattelse, at dette Flertal paa Rigsdagen saa omtrent dækker et tilsvarende Flertal i Folket. Jeg er ganske klar over, at dette Lovforslags Ophøjelse til Lov vil vække stærk Modstand i visse kirkelige Kredse, men jeg ved lige saa sikkert, at det i andre, meget store kirkelige Kredse vilde vække meget stærk Bitterhed, om det ikke blev vedtaget. Det er et forfængeligt Haab, at man her skulde kunne gøre alle Parter tilpas. Nu bør Sagen løses, og naar Resultatet foreligger, bør alle Parter bøje sig for Afgørelsen.

Jeg vil gerne fremsætte nogle forholdsvis korte og — jeg vil kalde det — jævne Betragtninger. Der ligger ikke i dette Lovforslag saa lidt som i Loven om Kvinders Adgang til Præsteembeder saa meget som en Antydning af Ringeagt over for Traditioner og andre dybe Værdier inden for Kirkens Verden. Jeg har den dybeste Respekt for enhver ærlig Overbevisning, jeg respekterer ethvert Hensyn til, hvad den enkelte finder den indre Samvittighed byder ham. Jeg opfordrer ikke desto mindre til Forstaaelse og Tolerance. Det forekommer mig unægtelig, at vi har Brug for disse Egenskaber.

Det ærede Medlem Hr. Erik Appel sagde i sin Tale, at det forekom ham, at Fordrageligheden, at Taalsomheden var blevet større. Jeg haaber, det ærede Medlem maa have Ret i sine Betragtninger, men jeg maa sige, at man faar ikke altid Indtrykket deraf, naar man følger de Brydninger, der her er Tale om inden for Præsternes Kreds. Jeg vil i denne Forbindelse sige, ikke med Adresse til denne Sal, men med Adresse andetsteds hen, at det er meget godt med en kæmpende Kirke, det er uundgaeligt, at Anskuelserne maa brydes, men jeg har den Opfattelse — ud fra meget af det, der er sket og stadig sker —, at disse Kampe, disse Brydninger nu og da desværre i ikke ringe Grad faar Intolerancens Præg. Jeg rejser det Spørgsmaal over for de paagældende Kredse: Spilder man ikke for mange gode Kræfter derved? Kan der ikke nu og da komme en vis Negativitet over Kamp og Arbejde paa den Maade? I en lang Periode gjaldt — og det gælder for saa vidt fremdeles og vil altid gælde — i det danske grænsepolitiske Arbejde Parolen: Front og Bro. Jeg tror kirkelige

Kredse, visse kirkelige Kredse, vilde tjene deres egen Sag og Helheden, hvis ogsaa de valgte denne Parole. Det er ganske klart. Front mod alt det, man finder absolut urigtigt, absolut uforeneligt med Overbevisning og Samvittighed. Men al Ting har sin rimelige Grænse. Det bør ikke altid kun være Front; man maa ikke stivne som Front, men skal ogsaa danne Bro. Man bør holde sig for Øje, hvilket lykkeligt, positivt og livsfremmende Arbejde der ligger i Brobygningen.

Og her er jeg tilbøjelig til at rejse det Spørgsmaal: Husker man tilstrækkeligt paa det i Kirkens Verden? Burde man ikke i den haarde, bitre og bestandig stridende Verden, vi lever i, tænke noget mere paa Brobygningens Opgave og noget mindre paa Frontens, end man gør?

Der er Grund til at sige dette ogsaa i denne Sag, hvor Standpunkterne staa saa skarpt mod hinanden, som de gør — ikke i denne Sal, men, som man ved, i betydelige Kredse uden for. Naar man tænker paa, hvad der er sagt og skrevet om det Problem, som dette Lovforslag staa i Forbindelse med, faar man unægtelig et stærkt Indtryk af, at i visse Kredse fejrer Lidenskaben alt for store Triumfer paa Bekostning af Ro og Tolerance.

Der er ikke fra min Side i nogen Maade Lyst til at lave Ravage. Jeg har den redeligste Vilje til at fremme alt det, som kan styrke Helheden, men der er visse Situationer, hvor der ikke er anden Vej frem end Afstemningens, og dens Resultat maa tages til Følge.

Jeg skal kun sige et Par Sætninger om selve Spørgsmaalet de kvindelige Præster. Personlig er jeg ude af Stand til at forstaa den uforsonlige Modstand mod, at Kvinder faar Adgang til at blive Præster. Paa faktisk alle andre Omraader er Kvinden accepteret som jævnbyrdig med Manden. Her er netop et Omraade, synes jeg, der ikke bør være lukket for Kvinden.

Det er ikke rigtigt, at denne Lovgivning, Loven af 4. Juni 1947, og dette Forslag kun er Udtryk for noget øjeblikbestemt. Det er et Led, maaske endda det sidste eller et af de sidste, i en lang, lang Udviklingskæde — en Udvikling, der har betydet saa overmaade meget lykkeligt for Samfundet.

Nu er Forholdet jo det, at man ikke vil tvinge nogen til at tage en kvindelig Præst. Det beror udelukkende paa Menigheden selv. Men naar i en Menighed Ønsket opstaa om en kvindelig Præst, er det da rimeligt, er det da Udtryk for nogen som helst Frihed at søge forhindret noget saadant?